

Първата ми молитва

Бъхъ малко момче — ученикъ въ прогимназията, когато по-голѣмиятъ ми братъ замина на фронта. И тогава бѣше война, както е сега. Обичахъ много брата си. Изпратихъ го до гарата и когато влакътъ го отнесе, азъ дълго тичахъ по линията и викахъ презъ сълзи и ридания: „Бате, батко, батенце“ !

Върнахъ се у дома отчаянъ. Бъхъ малъкъ още, за да разбирамъ, че братъ ми и хиляди като него трѣбваше да идатъ на фронта. Тѣ пазѣха страната ни, борѣха се за нея, биеха се и лѣеха кръвта си, за да бждемъ свободенъ и гордъ народъ.

Нѣколко дни живѣхъ съ мжката си. Нито ядѣхъ, нито можехъ спокойно да спя. Горката ми майка — баща нѣмахъ. той бѣше починалъ — се разсипа отъ грижи и по братъ ми и по мене. Главата ме болѣше много.

— Недей, момчето ми, недей плака. Батко ти ще се върне! — утешаваше ме тя.

Една нощъ видѣхъ, че тя стана отъ леглото. Запали кандилцето и дълго, колѣничила, се моли предъ иконата на Иисуса Христа. Следъ това тя си легна и скоро заспа. Гледахъ малкото трептяще пламъче на кандилцето. То освѣтяваше окързавения образъ на Спасителя, чиито очи сѣкашъ мило ме гледаха.

Тихо се надигнахъ и приближихъ до иконостасчето. Колѣничихъ и разтворихъ сърдцето си.

— Божичко, Ти си много добъръ. Ти ще запазишъ батко, азъ толкова много го обичамъ. . .

Много още издумахъ тогава, загледанъ въ иконата. Мушнахъ се следъ това подъ завивката чудно успокоенъ. Заспахъ веднага. На заранята главоболието ми бѣше изчезнало. Весело ми бѣше — бѣхъ повѣрилъ мжката си на Бога.

Това бѣше първата ми самостоятелна молитва къмъ Бога, най-чистата въ живота ми, най-искрената.

Виолинко